

SARAH ADAMSOVÁ

Útěk do Říma

Dokáže Amélie
najít štěstí
i mimo záři
reflektorů?

Útěk do Říma

Vyšlo také v tištěné verzi

Sarah Adamsová

Útěk do Říma – e-kniha

Copyright © Fortuna Libri, 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

SARAH ADAMSOVÁ

Útěk
do Říma

Original title: SARAH ADAMS: WHEN IN ROME

Copyright © 2022 by Sarah Adams

This edition published by arrangement with Dell,
an imprint of Random House, a division
of Penguin Random House LLC

All rights reserved.

Cover design © Pavlína Černá
Cover photo © Shutterstock.com

Czech edition © Fortuna Libri Publishing, Praha 2023

Translation © Daniela Klečková, 2023

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri Publishing.

www.fortunalibri.cz

Odpovědný redaktor Ladislav Niklíček
Odpovědná korektorka Lucie Ausobská

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, zaměstnání, organizace,
místa a události, které výslovně nespádají do veřejné domény,
jsou buď výsledkem autorčiny fantazie, nebo byly použity fiktivně.

Jakákoliv podoba s živými či mrtvými osobami,
událostmi či místy je proto čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozmnožována,
ukládána v jakémkoliv vyhledávacím systému nebo přenášena
v jakékoliv formě, ani elektronickými, mechanickými,
kopírovacími, nahrávacími a jinými prostředky,
bez předchozího souhlasu majitele práv.

ISBN tištěné knihy: 978-80-7546-465-1

ISBN ePUB: 978-80-7546-486-6

ISBN MOBI (Kindle): 978-80-7546-487-3

ISBN PDF: 978-80-7546-488-0

Mojí babičce Betty.

Škoda, že sis to nemohla přečíst, byla bys nadšená z Mabel.
Chybíš mi, schází mi tvůj úsměv a svetr se Santa Clausem.

„Narodila jsem se s nenasytnou touhou po lásce
a zároveň jsem ji toužila rozdávat.“
Audrey Hepburnová

Amélie

Je to v pohodě? Fakt jsem v pohodě?

Zhluboka se nadechnu a křechovitě sevřu volant.

„Jo, Amélie, jsi v pohodě. Jsi prostě skvělá. Konečně bereš život do svých rukou jako Audrey Hepburnová... Až na to, že si povídáš sama se sebou..., takže asi nejsi tak úplně v pohodě, ale vzhledem k okolnostem jsi celkem v pohodě,“ blekotám a snažím se zaostřit pohled na potměšlou cestu před čelním sklem. „Jo. Celkem v pohodě.“

Jenže venku je tma jako v pytli a moje auto vydává strašidelné zvuky, jako když mince narážejí do bubnu sušičky. Nejsem žádný expert na auta, ale řekla bych, že to není moc dobrý zvuk. Moje malá Toyota Corolla, která mě provází životem už od střední, auto, ve kterém jsem seděla, když jsem v osmnácti slyšela z rádia poprvé svou písničku, auto, kterým jsem před deseti lety jela do Phantom Records podepsat první smlouvu na nahrávání, asi brzy dojede. Nesmí mi to udělat už proto, že potahy na sedadlech jsou nasáklé vůní mých starých volejbalových chráničů na kolena.

Ne, dneska ne, Satane.

Třu přístrojovou desku, jako by v ní mohl být ukrytý džin, který jen čeká na to, až ho vypustím a bude mi moct nabídnout tři přání. Místo splněného přání se mi podaří ztratit mobilní signál. Hudba, kterou streamuju, utichne a z Google Maps zmizí šipečka, která by mě měla vyvést z téhle strašidelné cesty uprostřed pustiny, kde na mě za každou zatačkou může číhat sériový vrah.

Do háje, začíná to silně připomínat začátek nějakého hororu. Jako bych byla holka na plátně, na kterou lidi pokřikují: „Co blbneš?“ A z nenasytných úsměvů jim přitom padají kousky popcornu. Asi jsem to pěkně podělala. Napadá mě, že jsem nechala zdravý rozum v Nashville spolu s železnými vraty a bezpečnostním systémem Fort Knox. A samozřejmě s mým úžasným bodyguardem Willem, který postává před domem a brání lidem, aby lezli na můj pozemek.

Dnes večer na mě moje manažerka Susan s její asistentkou Claire vychrlily informace o nadupaném rozvrhu na příští tři týdny těsně před tím, než vyrazíme na devítiměsíční turné kolem světa. Jenže problém je v tom, že mám právě za sebou poslední den úmorné tříměsíční přípravy na turné. Skoro každý den v posledních třech měsících jsme nacvičovali choreografii koncertu, doladřovali jsme pořadí skladeb, do úmoru jsme pilovali písničky a znovu jsme je přehrávali – a celou tu dobu jsem se musela usmívat a předstírat, že si nepřipadám jako hromada zahrávajícího kompostu.

Mlčky jsem poslouchala, jak Susan mluví a mluví, zatímco dlouhým štíhlým prstem s dokonalou manikúrou donekonečna přejíždí po obrazovce iPadu, zaplněné poznámkami k rozvrhu. Měla bych být nadšením bez sebe, že poslouchám něco tak úžasného. Měla bych si připadat poctěná! Ale někde uprostřed jsem se... zasekla. Její hlas ke mně doléhal jako vzdálené kvákání Charlieho Browna a jediné, co jsem vnímala, bylo bušení vlastního srdce v uších. Hlasité a bolestivé. Ohlušující.

A nejděsivější na tom všem bylo, že Susan si zjevně ničeho nevěšila.

Napadá mě, jestli se až moc dobře nepřetvařuju. Moje dny probíhají takhle: Hodím úsměv na jednoho člověka a kývnu. Ano, *děkuju*. Hodím další úsměv na dalšího člověka a kývnu. *Ano, samozřejmě, to zvládnou*. Susan mi dodá scénář, do posledního slova vypracovaný mým PR týmem, a já se ho naučím nazpaměť. *Moje oblíbená barva je modrá, a proto si na Grammy vezmu šaty značky Givenchy v téhle barvě. Samozřejmě, že za velkou část svého úspěchu vděčím svojí milované a obětavé mamince. Není dne, kdy bych nebyla neskonale vděčná za to, že můžu dělat, co mě baví, i za svoje skvělé fanoušky.*

Zdvořilá, zdvořilá, zdvořilá.

Na stehno mi šplouchne něco horkého a uvědomím si, že to jsou slzy. Asi bych neměla brečet kvůli takovým pitomostem. Dvakrát jsem vyhrála Grammy a mám podepsanou smlouvu na devadesát milionů dolarů s nejlepší nahrávací společností v branži, což určitě není důvod k pláči. Zrovna já nemám proč plakat. A rozhodně bych neměla sedět ve starém autíčku uprostřed noci a zběsile před vším ujíždět. Začnu v myšlenkách projíždět seznam lidí, které tím nechám ve štychu, a div se nezalknu pocitem viny. Ještě nikdy předtím se nestalo, že bych nedorazila na domluvený rozhovor. Nepřenesla bych přes srdce, kdybych někoho zklamala anebo se k němu chovala, jako by můj čas byl cennější než ten jeho. Na začátku téhle kariéry jsem si slibovala, že mi sláva nikdy nestoupne do hlavy. Je pro mě hodně důležité být vstřícná – i za cenu toho, že to někdy bolí.

A pak mě Susan dorazila něčím, co mi řekla dnes večer na rozloučenou. „Rae,“ – protože mě radši oslovuje uměleckým jménem než mým vlastním jménem Amélie – „vypadáš unaveně. Jdi si večer brzy lehnout, abys zítra na fotkách ze zákulisí pro rozhovor s *Vogue* nevypadala opuchle. I když... vyčerpáný vzhled je trendy...“ Zamýšleně se zadívala na strop, jako by

čekala, že jí Bůh sešle řešení, co s pytlí pod mýma očima. „Víš co, zapomeň na to, že jsem něco říkala! Fanoušci s tebou budou soucítit a trocha rozruchu kolem tebe neuškodí.“

Obrátila se a šla – jen její asistentka Claire se po cestě zastavila a vrhla za mnou váhavý pohled. Otevřela pusku, jako by se chystala něco říct, a přistihla jsem se, že si zoufale přeju, aby to udělala. *Tak mluv, prosím tě!*

„Dobrou noc,“ vypravila ze sebe nakonec a taky odešla.

Ani nevím, jak dlouho jsem seděla v ohlušujícím tichu a přemýšlela, kam jsem to dopracovala a jak se zas dostanu ven z ulity, kterou jsem si kolem sebe bezděky vybuodovala. Už před pár lety si mě našel pocit prázdnoty, což jsem přičítala životnímu stylu v L.A. Došla jsem k závěru, že potřebuju změnu. Sbalila jsem kufr a přestěhovala jsem se do Nashville v Tennessee, kde jsem se sice pořád mohla pohybovat na scéně hudebního byznysu, ale nebylo tu tolik povrchního pozlátka. Nepomohlo to. Prázdnota mě sem následovala.

Když si lidé v podobné situaci nevědí rady, obrátí se na rodinu nebo na přátele, případně se zeptají magické koule. Já se ale obracím na jediného člověka, který mě nikdy nezklame: na Audrey Hepburnovou. Večer jsem se zavřenýma očima přejížděla prstem po své sbírce DVD s Audrey (ano, pořád ještě mám DVD přehrávač) a v duchu jsem je rozpočítávala ,enyky benyky kliky bé...‘, až mi prst přistál na *Prázdninách v Římě*. Jako by mi někdo nade mnou vedl ruku. V tom filmu Audrey hraje princeznu Annu, která se cítí v podstatě jako já – je osamělá a všichni po ní pořád něco chtějí, takže uteče do noci a objevuje Řím. (Přesněji řečeno vypotácí se do noci, protože je omámená prášky na spaní, ale o to nejde.)

A najednou se mi otevřou oči. Už vím, co mám dělat. Potřebuju vypadnout z tohoto domu a odjet někam daleko od Susan a svých povinností, utéct před vším do Říma. Až na to, že Itálie je dost daleko – za tři týdny vyrazím na turné, takže se

budu muset spokojit s nejbližším Římem, který mi nabídne Google Maps. *Řím v Kentucky*. Google mi tvrdí, že jsem tam z domu za dvě hodky a v samotném srdci městečka na mě čeká příjemný penzion se snídaní. Perfektní místo, kde se budu moct zašít a dát se dohromady.

Takže jsem vyrazila do garáže, kde mi stojí tři auta, bez povšimnutí jsem přešla kolem dvou luxusních bouráků, které vlastním, a strhla jsem plachtu ze starého milovaného autíčka, jež si tu posledních deset let schovávám. Nastartovala jsem a vyrazila jsem směrem Řím.

A tak jsem se ocitla na téhle otřesné okresce a mám pocit, že se pomalu vzpamatovávám z počáteční otupělosti, protože si začínám uvědomovat, že ten můj nápad byl naprosto šílený. Někde z nebe na mě shlíží Audrey obklopená svatozáří a kroučí nade mnou hlavou. Kouknu na svítící displej mobilu. V místě, kde jindy blikají čárky signálu, naskočí hláška *Žádná služba*, a mohla bych přísahat, že ta slova na mě mrkají. Vysmívají se mi. *Tys tomu dala. Budeš hvězda další epizody Dateline* o skandálech celebrit.

Naprázdno polknu a ujišťuju se, že to zvládnu. *No problem*. Všechno je v pohodě. „Utři si slzy a hlavně se z toho nepodělej, Amélie!“ napomenu se nahlas, protože komu jinému bych to asi měla říct, když sedím sama v autě na pokraji nervového zhroucení?

Jen potřebuju, aby moje autíčko vydrželo aspoň dalších deset minut, než se dostanu z téhle okresky, která je tak děsivá, až se mi z ní dělá blivno, a dorazím do města s postelí a snídaní. Tam si moje autíčko může se vši slávou klidně chcípnout – někde pod pouličními světly, kde na mě ve tmě nebude číhat Jack Rozparovač, aby moje tělo pohodil někam do příkopu.

Ale co to? Auto začne škytat a nadskakovat... opravdu nadskakuje, jako by se vrátilo na začátek století a někdo mi do něj namontoval hydrauliku. Už jen fialová světla pod karosérií a můžu začít cestovat v čase.

„*Ne, ne, ne,*“ zapřísahám auto. „*To mi teď nemůžeš udělat!*“
Ale udělá to.

Značně nedůstojně vyhekne a zůstane stát na okraji černočerné cesty. Jako šílená se snažím znovu nastartovat motor, ale nedá si říct. Podaří se mi z něj dostat jen celou sérii podezřelých cvakavých zvuků. Visím rukama na volantu, zírám do nehostinné noci a najednou se mi otevřou oči. Tohle je první dobrodružství, do kterého jsem se pustila bez Susan, a narazila jsem hned první noc po necelých dvou hodinách. Jestli tohle není největší trapas, o jakém jste kdy slyšeli, pak nevím, co to je. Klidně zazpívám na pódiu před tisíci posluchači, ale nedokážu něco tak prostého jako přejet autem z jednoho státu do druhého.

Jelikož můžu jen zůstat sedět v autě a čekat do rána, až vyjde slunce a uvidím, jestli na mě někdo nemíří zakrvácenou motorovou pilou, opřu si hlavu o sedadlo a zavřu oči. Vzdávám to. Zítřka hned ráno vymyslím, odkud zavolám Susan. Poprosím ji, ať pro mě pošle auto, a pak udělám všechno pro to, abych překonala tuhle depku.

Ťuk, ťuk, ťuk.

Zaječím a nadskočím, až se hlavou praštím o strop. Podívám se z okna, a do prdele, někdo stojí u auta! A je to. Teď mě zamorduje a až ve zprávách z Hollywoodu odvyprávějí pravdivý příběh o okolnostech mé smrti, všichni na mě budou vzpomínat jen v souvislosti se strašlivým koncem v kukuřičném poli.

„Všechno v pořádku? Nepotřebujete pomoc?“ dolehne ke mně tlumený mužský hlas. Namíří na mě oknem baterku a na chvíli mě oslní.

Zvednu ruce, abych si zakryla oči před světlem a zároveň se před ním schovala, aby mě nepoznal. „Ne, děkuju!“ zakřičím přes zavřené okno a srdce se mi divoce rozbuší, div mi nevyletí z hrudi. „Jsem v pořádku. Ne – nepotřebuju žádnou pomoc!“ Rozhodně ne od cizího chlapa uprostřed noci.

„Určitě?“ zeptá se a asi mu konečně dojde, že mě světlo z baterky bodá do očí, protože ho ode mě odvrátí. Má příjemný hlas, to musím uznat. Zvučný a zároveň něžný.

„Určitě!“ přitakám zvesela, protože i když jde zrovna všechno do háje, aspoň ještě dokážu dokonale předstírat, jak je mi fajn. „Mám všechno na háku!“ Pro jistotu ještě naznačím prsty symbol OK.

„Já bych spíš řekl, že jste dojela.“

Něco takového nemůžu přiznat! To už mu rovnou můžu říct, že jsem snadná oběť. *Taky mi nefunguje mobil! Bude vám spíš vyhovovat, když vylezu, abyste si mě mohl někam odvléct, anebo si víc užijete, když si budete moct sám rozbít okno? Vyberte si, co je pro vás větší vzrůšo!*

„Kdepak. Jen... jen si dávám krátkou pauzu.“ Křečovitě se usměju, co nejvíc se od něj odvrátím a modlím se, aby nepoznal, že ženská, která sedí v téhle odepsané corolle, je slavná hvězda, ze které by klidně mohl vytřískat několik milionů.

„Kouří se vám z motoru.“ Posvítí baterkou na oblak hustého kouře, valícího se zpod kapoty auta. Zatrne mi.

„Aha..., vidím,“ prohodím zdánlivě bezstarostně. „To mi někdy motor dělá.“

„Vám se často kouří z motoru?“

„Hmmm.“

„Nerozumím.“

„Hmmm,“ zahučím hlasitěji a snad i spokojeněji než předtím.

„Jak myslíte.“ Je vidět, že mi to nezbaštil. „Podívejte, podle mě byste měla vylézt ven. Není bezpečné sedět ve voze, ze kterého se kouří.“

Ha! To by se mu líbilo, co? Má smůlu, nikdo mě z auta nedostane ani heverem. I když má příjemný hlas.

„Děkuju, nechci.“

„Jestli se bojíte, že vás chci zamordovat, tak jste na omylu.“

Zalapám po dechu a zadívám se na tmavou siluetu muže. „Proč to říkáte? Teď to vypadá, že po mně opravdu jdete.“

„To jsem si mohl myslet,“ zavrčí podrážděně. „Co mám udělat, abych vás přesvědčil, že nejsem vrah?“

Svraštím čelo a zamyslím se. „Nic. To se dá těžko dokázat.“

Tiše něco zabručí, zamíří dopředu a postaví se před čelní světla vozu. Konečně ho vidím a zírám. Jack Rozparovač spíš vypadá jako Drsnák Ken. Má na sobě džíny a obyčejné bílé tričko. Blond vlasy v odstínu písku má po stranách kratší, ale nahore má bohatou kštici. Silnou čelist mu pokrývá krátké strniště a musím uznat, že to moc dobře ladí se širokými rameny, štíhlou postavou a bicepsy, které mu svůdně naskočí, když zaklepe na kapotu auta. Celkový dojem je tak... drsnácký, že se modlím, aby mi zas začala fungovat klimatizace.

„Můžete zvednou kapotu, abych se podíval, jestli tam něco nehoří?“

Ehm... Má smůlu. I když je tak zatraceně sexy, zaboha mu kapotu neotevřu. Co kdyby..., přiznám na rovinu, že se v autech vůbec nevyznám a nenapadá mě, co by mohl provést, aby bylo ještě hůř, ale jsem skálopevně přesvědčená, že něco provést může.

„Díky, ale obejdu se bez vaší pomoci! Počkám do rána a pak si zavolám odtah,“ zakřičím co nejhlasitěji, aby mě uslyšel.

Založí si ruce na hrudi. „Jak si asi zavoláte odtah? Není tu signál.“

Zásah do černého. Dostal mě.

„Nemějte péči. Něco vymyslím. Klidně se vraťte, odkud jste přišel.“ Což bude pravděpodobně nejbližší křoví, kde bude čekat, až opustím bezpečí svého vozu, aby se na mě mohl vrhnout. A máte pravdu, samozřejmě si uvědomuju, že jsem trochu víc paranoidní, ale když žijete ve světě, kde se vaši obdivovatelé snaží přelézt přes bezpečnostní plot kolem domu, ve kterém bydlíte, převlékají se za instalatéra, aby se dostali přes ochranku,

případně vám pošlou pramen vlasů a chtějí po vás, abyste si ho v noci dali pod polštář, vypěstujete si určitou nedůvěru k cizím lidem. Proto jsem se NIKDY neměla vzdálit z domova bez doprovodu. Musím se smířit s tím, že už nedokážu existovat sama a že to tak zůstane.

Drsňák Ken se však jen tak nevzdá. Vráti se k mému okénku, zase se ke mně nahne a zapře se rukou nade dveřmi, abych mohla obdivovat, jaké má svaly. „Kouřící motor není žádná sranda. Musíte si vystoupit. Slibuju, že vám neublížím, ale jestli ten auťák začne hořet, může vám to dost ublížit. Přísahám, že ode mě vám nic nehrozí.“

„To říkají všichni vrazi..., než někoho oddělají.“

„Už jste v životě potkala hodně vrahů?“

Drsňák Ken zabodoval.

Usměju se a snažím se být co nejslušnější. „Nezlobte se, ale... nemohl byste zas odejít? Opravdu nechci být nezдовоřilá, ale... jsem z vás trochu nervózní.“

„Když půjdu pryč, vystoupíte si?“

Vypravím ze sebe nepřirozený smích. „Teď rozhodně ne! Kde jste se tu vůbec vzal?“

Muž kývne někam za auto a nevzrušeně prohodí: „Jste na zahradě před mým domem.“

Týjo.

Otočím hlavu a zjistím, že opravdu stojím na něčí zahradě. Zřejmě to bude *jeho* zahrada. Bezděky se usměju při pohledu na domek jako z pohádky. Malý. Bílý. Černé okenice. Podél hlavního vchodu dvě světla a na přední verandě závěsná houpačka. Okolo rozlehlý pozemek. Hned bych se sem nastěhovala.

„Asi vím předem, co mi odpovíte,“ řekne, „ale nechcete si zavolat ode mě?“

Rozesměju se tak nahlas, že svaští obličej. Panebože, to ode mě bylo hodně neomalené. „Promiňte. Ne. Děkuju..., ale ne,“ pronesu tentokrát formálně.

„Dobře. Jak si přejete. Když budete něco potřebovat a dojdete k závěru, že nejsem vrah, budu tam.“ Ukáže směrem k domu a zase se napřímí do celé své výšky. Dívám se za ním, jak odchází po dlouhé pěšině, dokud jeho stín nezmizí v domě.

Když zavře dveře od hlavního vchodu, vydechnu úlevou, za-bořím se do sedadla a snažím se hodit za hlavu, že z motoru auta pořád stoupá kouř, uvnitř je dusno k zalknutí, mám hlad, opravdu už potřebuju čurat a nechci ani pomyslet na to, jak bude zklamaná Susan, až ráno zjistí, že nedorazím na ten rozhovor.

Nejsem v pohodě. Vůbec nic *není* v pohodě.

Noah

Pořád tam je. Uplynulo dvacet minut a ještě ani nepootevřela dveře. A ano, tajně ji šmíruju oknem a vůbec se chovám jako psychopat, za kterého mě má. Aby bylo jasno, nic takového nejsem – i když si nejsem jistý, jestli je můj názor v téhle situaci směřodatný. Jen mi trochu dělá starost, že ta ženská nepřezije dnešní noc. Venku je sedmadvacet stupňů a ona si odmítá vyvětrat. Vždyť se tam udusí!

Ale co, není to můj problém.

Stáhnou žaluzie a odejdu od okna.

A pak rychle zamířím zpátky a zas je vytáhnou.

Zatraceně, vylez z toho auta, ženská!

Podívám se na hodiny. Půl dvanácté. Pomodlím se ke komukoli nahoře, kdo mě vyslyší, aby se Mabel moc nenaštvala, když jí zavolám a vzbudím ji. Vyťukám její číslo a trpělivě čekám, dokud po šestém zazvonění neuslyším chraplavý hlas ženy, která nedávno po čtyřiceti letech nechala kouření. „Kdo volá?“

„Mabel, to jsem já, Noah.“

Rozespale zabručí. „Co chceš, synku? Už usínám v křesle a dobře víš, že trpím nespavostí, takže co tak naléhavě potřebuješ?“

Usměju se. „Věř mi, Mabel, že bych tě rád nechal vyspat dorůžova, kdyby to nebylo tak akutní.“

Působí jako tvrdá ženská, ale má pro mě slabost. Mabel byla nejlepší kamarádka mojí babičky – byly jako sestry. A jelikož babička mě se sestrami vychovávala, Mabel nás vždycky brala jako vlastní rodinu. Bůh ví, že máme i podobný pohled na svět. Jinak si podobní nejsme, protože Mabel je černoška a já jsem bílý, ale oba dva stejně nesnášíme, když se nám ostatní pletou do života. (Přesto mi k smrti ráda strká nos do soukromí.)

„Akutní? Noahu, nenapínej mě. Hoří ti dům, synku?“ Říká mi ‚synku‘ od té doby, co jsem nosil pleny, i když je mi už dvatřicet. Nevadí mi to. Je to milé.

„Ne, Mabel. Jen potřebuju, abys kvůli mě zavolala jedné holce.“

Překvapením se zakucká. „Takže v tom je ženská? Jsem moc ráda, že si zas někoho hledáš, drahoušku, ale jen proto, že sis začal uprostřed noci připadat osamělý, nemůžeš čekat, že budu mít po ruce seznam dam, které hned na zavolání...“

„To ne,“ přeruším ji rozhodně, abych zastavil příval slov, která z jejích úst určitě nechci slyšet. „Ta ženská stojí na zahradě před mým domem.“

Slyším vrznutí a živě si představím, jak Mabel sklápí americké polohovací křeslo, aby se na to mohla zpříma posadit. „Noahu, přiznej se, že jsi pil! Nic proti tomu, nejsem žádná puritánka a ty to dobře víš. Sama jsem odříkala ty nejlepší modlitbičky k pánu Bohu po večeru stráveném ve společnosti Jacka Danielse, ale když se napiješ, byla bych radši, kdybys zavolal Jamesovi anebo některé sestře, ne zrovna...“

Když ji nezarazím, bude mlít donekonečna. „Mabel, na zahradě před mým domem chćiplo auto nějaké holce a kouří se mu z motoru, ale ona se z něj odmítá hnout, protože si myslí, že jí něco udělám. Potřebuju, aby ses za mě zaručila, a ta holka konečně zvedla zadek a vylezla ven.“ Zavolal bych některé

sestře, ale jedna jako druhá by prohlásila něco trapného ve smyslu, kdy jsem naposledy s někým spal, a pak by se té holky zeptaly, jestli je vdaná. Jim rozhodně volat nemůžu. Nezajímá mě, jestli je vdaná.

„Proč jsi to neřekl hned, ty kluku jeden! Vylez ven a dej mi tu chudinku k uchu!“ Hlas Mabel se zachvěje vzrušením, které se mi vůbec nelíbí, a rozhodně ji v tom nechci podporovat. V poslední době do mě všichni z města ryjou, ať si zas někoho najdu, ale nemám zájem. Byl bych šťastný, kdyby mi s tím dali pokoj a nechali mě žít, ale to není jejich styl. A když o tom tak přemýšlím, nejsem si úplně jistý, že Mabel neřekne něco podobného jako moje sestry.

Znovu vykouknu přes žaluzie a vidím, jak se ta holka zuřivě ovívá rukou. Jestli budu muset volat záchranku a strávit bezesnou noc v nemocnici s cizí ženskou, protože si přivodí úpal, přísahám, že už v životě nevylezu z domu. *Ještě jedna ženská se mi pokusí zničit život* a zabeďm okna, začnu žít jako mnich a budu sprostě pokřikovat na vánoční koledníky.

„Pust' z hlavy ty svoje nesmysly, Mabel. Není v tom žádná romantika. Jen nechci, aby mi v tom vedru umřela před domem.“

„Hmmm. Je pěkná?“

Stisknu si nosní můstek a zavřu oči, abych přemohl stoupající frustraci. „Venku je tma jako v pytlí. Jak to asi mám poznat?“

„No tak, prosím. Na něco jsem se tě zeptala. Takže čekám, že mi odpovíš.“

Zaúpím. „Jo.“ Zatraceně pěkná. Zahlédl jsem ji jen na okamžik ve světle baterky, ale to, co jsem viděl, mi vyrazilo dech. Tmavé vlasy měla stažené na hlavě do uzlu, krásný úsměv, husté řasy a zářivě modré oči. Mám zvláštní pocit, jako bych ji už někde viděl, i když její auto jsem ve městě určitě nezahlédl. Asi to bude jeden z těch vzácných případů *déjà vu*.

„Tak dobře,“ povzdechne si spokojeně. „Dej mi k uchu tu naši krasavici.“

„Mabel...“ zavrčím výhrůžně, otevřu dveře a vyjdu ven. Div nepadnu pod nápořem letního žáru a nechápu, jak ta holka mohla přežít tak dlouho v autě se zavřenými okny bez klimatizace.

„Kuš! Každý den se ti nestane, aby ti takhle spadla do klína nějaká ženská, takže sklapni a dej mi ji k telefonu.“ Takhle to mám skoro každý den, který prožiju v Římě v Kentucky. Souseď se ke mně pořád chovají jako ke klukovi, který pobíhal po městě v prádle s obrázkem Supermana.

Nechám pootevřené dveře, aby se mezi nimi neskřípla telefonní šňůra, a pustím se přes zahradu k malému bílému autíčku. V té tmě jí bez baterky nevidím do tváře, ale podle její siluety poznám, že se ke mně otočila. A pak se rychle vmáčkne do sedadla. Snaží se mě přesvědčit, že tam není. Potlačím úsměv, i když je to fakt hodně legrační.

Zatukám na okénko a ona vřískne. *Nervóza.*

„Heleďte...“ *Vy tam? Pani? Dámo, která mi právě likvidujete trávník na zahradě?*

„Ehm... Koukejte. Mám na telefonu přítelkyni. Chce se za mě zaručit, abyste se nebála vystoupit z auta.“

Dáma zatáhne za páku u sedadla a vyletí i s ním nahoru. Zakřičí a musím se kousnout do rtu. Přes sklo ke mně vzhlednou velké oči. Bohužel nemám dost světla, abych přišel na to, odkud ji znám, ale najednou jsem si jistý, že už jsem ji někde viděl.

Zamračí se. „Jak to, že najednou tady máte signál?“

„Nemám.“ Zvednu telefon a ukážu jí ho.

Podívá se na něj a zasměje se. „Co je to?“

Podle toho, jak na něj zírání a směje se, byste čekali, že jí ukazuju nějakého vzácného živočicha. „Většinou se tomu říká telefon.“

„To vím, ale...“ Na chvilku se odmlčí a pak se zas vesele zasměje a zvuk jejího smíchu po mně sklouzne jako osvěžující vánek. „Ukradl jste ho v muzeu padesátých let? Teď manekýna

v šatech z modrotisku se sladěnou členkou neuslyší, že jí volá manžel, že přijde pozdě na večeři! Páni, ta šňůra je dlouhá snad kilometr!“

Přimhouřím oči. „Stáhnete to okýnko, vy Žvanilko?“

Nadzvedne obočí. „Opravdu jste mi řekl... Žvanilko?“

„Ano.“ A nebudu se za to omlouvat. Nechci se s ní kamarádit, ani jí lichotit – a kromě toho urazila můj telefon. Miluju svůj telefon. Je to dobrý telefon.

Zaskočí mě, když roztáhne pusku od ucha k uchu do nádherného úsměvu a pak se nahlas rozesměje. Stáhne se mi žaludek a srdce se mi hněvivě rozbuší. Oběma příkážu, ať se uklidní a začnou sekát dobrotu. Žádná další ženská, která se ukáže v našem městě, se mnou nehne. Dnes v noci jí pomůžu, protože (1) je to správné; (2) neumře mi na zahradě před domem; (3) zase se jí zbavím.

„Tak dobře.“ Pootevře okénko asi na pět centimetrů, abych jím mohl prostrčit telefon. Naše prsty se přitom dotknou a celé moje tělo na to zareaguje, protože zřejmě neposlouchalo, když jsem mu před chvílí uděloval kázání. Žena strhne telefon do auta a rychle zas vytáhne okénko, než do něj stačím vsunout vidle a zapíchnout ji.

Ostražitě si změří telefon, než přiloží k uchu sluchátko. „Haló?“

Hned poznám, že Mabel na ni spustila palbu slov, protože oči neznámé se zvětší jako dva talíře a napjatě poslouchá. O pět minut později mi po zátylku stékají kapičky potu, zatímco se pažemi opírám o kapotu auta a čekám, až Žvanilka přestane řvát smíchy.

„To neudělal!“ skoro zavyje a je mi jasné, že je nejvyšší čas, abych jí vzal telefon. Zamírím zpátky ke dveřím a zaklepu na okénko. „Stačí. Tak vystoupíte si, nebo ne?“

Vztáhne proti mně ruku a dokončí hovor s Mabel. „Hmm... hmm... jo. Taky mě moc těšilo!“

Musím couvnout, protože světe div se, ta ženská konečně otevře dveře od auta, vystoupí a vrátí mi telefon. Když se napřímí, je mi po bradu, ale rozčuchaný hnědý drdol mi sahá až někam k temeni hlavy. Nerad to přiznávám, ale je sladká – a má šmrnc. Má na sobě modrobílé pružované triko, zastrčené do bílých retro kraťasů. Sahají jí vysoko k úzkému pasu, objímají něžné křivky boků a zařezávají se jí vysoko do stehen. Patří někam na plachetnici z černobílé fotky – rozhodně ne sem, to je sakra jisté. Zas někam zmizí dřív, než se vzpamatuju, takže nemá cenu moc se nad ní vzrušovat.

Vzhlédne ke mně, ale její pohled nervózně těká mezi mnou a mým domem. „Vaše přítelkyně, paní Mabel, vám dala skvělé doporučení, *Noahu Walkere*.“ Nenasytně s gustem vysloví moje jméno a škodolibě se pase na tom, že ví, jak se jmenuju, kdežto já nemám ponětí, kdo je ona.

„Super, hned se mi ulevilo.“ Můj hlas vyzní suše jako sahar-ská poušť. Založím paže na hrudi. „A vy jste?“

Uvolněný dojem, jakým začala působit, se rychle vytrácí a udělá velký krok zpátky, jako by se zděsila, že zas spadne do smrtící pasti. „Na co potřebujete vědět, jak se jmenuju?“

„Hlavně proto, abych věděl, komu mám poslat účet za travní osivo.“ Nemyslel jsem to jako kamarádský štouchanec, ale patrně si to tak vyložila.

Usměje se a zas se uklidní. Nejsem si jistý, jestli chci, aby byla moc v pohodě. Naopak mě silně svrbí jazyk, abych ji varoval, ať si na mě radši dává bacha.

„Vím, jak to uděláme,“ pronese s oslnivým kamarádským úsměvem, který neopětuju. „Nechám vám ráno na kuchyňské lince peníze.“ V trapném tichu, které následuje po jejím prohlášení, významně nadzvednu obočí a až pak si uvědomí, jak to vyznělo. „*Ne!* Tak si to nevykládejte – nemyslím si o vás, že jste... prostitut.“ Zděšeně protáhne obličej. „Ne že byste klidně nemohl být prostitut, kdybyste...“

Vztáhnu proti ní ruku. „To stačilo.“

„Díkybohu,“ zašeptá, sklopí oči a začne si prsty masírovat spánky. *Kdo ta ženská, ksakru, je?* Co dělá uprostřed noci v našem zapadákově? Je vynervovaná. Blábolí nesmysly a vypadá, jako by před něčím utíkala.

„Jestli chcete, můžete u mě přespát v pokoji pro hosty. Dveře se dají zamknout, takže můžete spát beze strachu... Pokud nechcete ještě teď zavolat někomu, kdo by pro vás přijel?“

„Ne,“ řekne rychle. Na tváři má nečitelný výraz. Je zároveň ostražitý a vzdorovitý, proč tu, sakra, není víc světla! Můj mozek se div nezavaří, jak se jí snaží někam zařadit, ale nedaří se.

„Já...“ zaváhá, jako by hledala ta pravá slova. „Vlastně jsem se chtěla ubytovat v penzionu někde tady v okolí a dát si pauzu od práce. Takže... i když to asi zní divně, přijmu vaši nabídku na přespání v pokoji pro hosty a zítra si zavolám, aby mi auto odtáhli někam, kde ho spraví?“ Proč to formuluje jako otázku? Jako by čekala, že jí to odsouhlasím jako skvělý nápad.

„Určitě,“ přitakám a pokrčím rameny, aby jí bylo jasné, že kašlu na její plány, pokud mě do nich nebude chtít zatáhnout a nebude už po mně nic chtít.

Kývne. „Tak OK. Dobře... jdeme... k vám domů, Noahu Walkere.“

O pár minut později, když jí pomůžu vyndat tašku z kufru a odnesu ji ke vchodu, vejdu dovnitř a přidržím jí dveře. Když mě míjí, pod nos mi zavane jemná sladká vůně. Je to takový kontrast k mému domovu, kde jindy cítím jen sám sebe, že se mi z toho zamotá hlava. Jako by někdo vzal obrovskou gumu, smazal moje obvyklé myšlenky *konečně sám doma* a místo nich načmáral odporná srdíčka.

Zastaví se zády ke mně a prohlíží si můj obývací pokoj. Není to nic extra, ale taky to není žádný humus. Když jsem zrekonstruoval dům, sestry mi ho pomohly zařídit a rozhodly, že potřebuju tradiční farmářský dekor, i když houby vím, co to vlastně

je. Takže tu teď mám rustikální dřevěné krámy, které mě stály majlant, a velký bílý pohodlný gauč, který skoro nepoužívám, protože dávám přednost koženému křeslu ve svém pokoji. Vypadá to tu ale zabydleně. Jsem sestrám vděčný, že mě k tomu dokopaly a nenechaly mě tu po mém návratu domů hnít jako zoufalého starého mládence.

Moje oči putují od gauče k pramínkům tmavých vlasů, přilepených k perličkám potu v jejím týle. A pak se zprudka otočí, jako by na sobě ucítila můj pohled. Naše oči se střetnou a žaludek se mi prudce zhoupne. Najednou je mi jasné, proč mi nechtěla říct, jak se jmenuje. Proč nechtěla vylézt z auta a proč je pořád jako na jehlách. Víím naprosto přesně, kdo tahle Žvanilka je, a veškeré modlitby, které Mabel právě vysílá nahoru k nebesům, vyjdou nazmar, protože s touhle ženou bych si v žádném případě nedovolil nic začít.

„Vy jste Rae Rose.“

Amélie

„Ne, nejsem!“ vyhrknu v panice a vytřeštím oči, takže musím vypadat jako veverka snažící se zachránit drahocenné tajemství, kam si schovala žaludy. Chci si to tajemství nacpat do tváří a utéct s ním pryč.

Stojí si na svém. „Ale jste.“

„Ne.“ Rozhodně zavrtím hlavou. „Vždyť já ani – co je to vlastně za zpěvačku?“ Uhýbám před ním pohledem. Nejsem zbabělá – ale ani nejsem extra odvážná.

„Neřekl jsem, že to je zpěvačka.“

Nakrčím nos. Zdá se, že Drsnák Ken mě dostal.

„Tak jo. Máte pravdu. Jsem to já,“ přiznám a bezmocně rozhodím rukama. Mám co dělat, aby ze mě nevyletělo zoufalé a úzkostné *Co po mně chcete?* Ale nemůžu to říct, protože Rae Rose zásadně není nepříjemná na fanoušky.

Radovala jsem se, když se mi venku podíval do tváře a vypadalo to, že mě nepoznal. Připadalo mi, že se na mě konečně usmálo štěstí a že tohle dobrodružství nebyl zas tak hrozný nápad. Jenže báb ho, zas jsem spadla na dno a zalykám se pocity hrůzy a zoufalství. Nechápejte mě špatně, miluju svoje

fanoušky a ráda je osobně poznávám. Ale radši si s nimi povídám, když u sebe mám ochranku a nejsem sama uprostřed noci s chlapem jako hora.

A teď přišla chvíle, kdy fanoušci buď předstírají, že toho o mně zas tak moc nevědí, ale jako ostrůžek pozorují každý můj pohyb, anebo začnou vyvádět a brečet a chtějí, abych se jim podepsala na všechno, co mají po ruce. Někdy po mně chtějí, abych zavolala jejich mámě nebo nejlepšímu kamarádovi. Vyfotila se s nimi. Cokoliv, čím by svým kámošům dokázali, že se mnou mluvili. Co kdybych ho předešla a preventivně mu nabídla obchod: jednu vstupenku VIP za to, že mě dnes v noci nezavraždí? Připadá mi to jako dobrá nabídka.

Vrátím se do kůže Rae Rose. Je milejší, laskavější – ušlechtilější. Rae Rose je nejlepší kamarádka. Je vstřícná a každý si ji hned zamiluje. „Když už to tedy prasklo, ráda bych vám nabídla jednu VIP vstupenku s přístupem do backstage na příští koncert za to, že mě u sebe necháte přespat, samozřejmě s finanční kompenzací.“

Podívám se Noahovi do očí. Jsou jasně zelené. Zneklidňující, oslnivé a až nepřirozeně pronikavé. Mají skoro stejnou barvu jako proužky na mátových bonbónech. Přimyslete si k těm očím zarputilou zarostlou bradu a přísně stažené obočí – a výsledek je... přinejmenším znepokojivý. Ale kupodivu ne nijak děsivě.

S rukama založenýma na hrudi pokrčí rameny. „Co bych asi dělal s VIP vstupenkou?“

Tohle jsem fakt nečekala. Zazmatkuju, a když promluví, vyjde z toho nesmyslný blábol. „Ehm..., protože... jste můj fanoušek?“

„Nic takového jsem neřikal.“

A je to. *Wow*. Super.

Ticho mezi nás padne jako granát. Zdá se, že nemá co dodat, a ani já nevím, co na to říct, takže na sebe jen mlčky civíme. Asi

bych se měla naštvat. Anebo se dokonce urazit. Ale kupodivu mě to ani nenapadne. Naopak se ve mně zvedá zvláštní lechtivý pocit. Je mi do smíchu.

Dlouho se zkoumavě pozorujeme a hrudníky se nám zvedají a klesají v dokonale sehraném rytmu. Mám dobrý důvod, abych si ho pozorně prohlédla, ale nechápu, proč on se tváří tak ostražitě. Jako by se bál, že mu chci ukrást polštáře a lampičky a utéct s nimi do noci. Zlodějka na útěku!

Tak jo, nestojí o můj koncert, ale snad by mu mohlo být jasné, že si můžu dovolit vlastní polštáře.

Čím déle tu stojím a pozoruju jeho bojovně vysunutou bradu, tím je mi jasnější, že nejen že není můj fanoušek, ale je pravý opak. Normální zbožňující výraz, který vídám v očích lidí, nahradila nevole. Jen se podívejte na tu hlubokou vrásku mezi obočím! Je nepřátelská. Nevrlá. Rozčilená.

Už ho nepodezírám, že mi chce ublížit, ale vypadá to, že o mně nemá valné mínění. Možná proto, že jsem zaparkovala na jeho trávníku. Možná v tom je něco jiného. Ať je to tak nebo tak, opájím se kouzlem novosti téhle situace, a protože je pozdě a jsem malinko hysterická, napadne mě, že ho zkusím vyhecovat.

Napodobím jeho postoj. „Aha, chápu. Vstupenka pro vás není dost dobrá?“ Vrhnu na něj spiklenecký úsměv, jako že jsem ho prokoukla. „Vy po mně asi budete chtít i podepsaný plakát, co?“ Významně nadzvednu obočí. Samozřejmě mě ani ve snu nenapadne, že by o něco takového stál.

Zalapá po dechu.

„Takže dvě VIP vstupenky a podepsaný plakát? Wow. Jste fakt tvrdý vyjednávač, ale co bych neudělala pro svého největšího fanouška!“

Ani nehne brvou, ale v pohledu pronikavých očíh cosi zaskří. Asi si uvědomil, jak je to komické, ale zařekl se, že se neusměje. Někdy žasnu nad důvody, proč se lidi rozhodnou, že mě

nebudou mít rádi. Někdy jen proto, že jsem slavná a oni jsou ve společnosti slavných lidí nesví. Někdy proto, že jsem jinak hlasovala ve volbách. A někdy proto, že jsem se zamračila před jejich oblíbeným obchodem s jogurty, takže na mě do smrti zanevrou, protože dojdou k závěru, že mám něco proti jogurtům. Nutně mě napadá, jestli před sebou nemám jednoho z nich. Obvykle mám kolem sebe promyšlený systém ochranky a teď mezi mnou a Noahem nestojí nikdo, ale nemůžu říct, že by mi to vadilo. Žilami mi začne proudit vzrušení.

Noah nade mnou nepatrně zavrtí hlavou a sehne se zas pro moji tašku. Tímhle naši výměnu názorů uzavře.

„Pojďte za mnou,“ pronese.

Tři slova. Rozkaz. Nejsem zvyklá, aby mi někdo poroučel – samozřejmě mi pořád říkají, co mám dělat, ale snaží se, aby to vypadalo jako moje rozhodnutí. *Rae, musíš být strašně unavená. Do pokoje pro hosty se dostaneš touhle chodbou, takže co kdyby ses šla natáhnout a na chvílku si odpočinula?*

Noah Walker by se k takové manipulaci nesnížil. *Pojďte za mnou.*

Pustí se s mojí taškou chodbou vedoucí z předsíně a zmizí v nějakém pokoji. Chtěla bych se kolem sebe nejdřív trochu porozhlédnout, ale většina domu je utopená ve tmě a asi by bylo divné vtrhnout k někomu domů, rozsvěcovat v místnostech, otevírat skříňky a hrabat se v nich. Takže se spokojím s tím, že se pustím chodbou za Noahem, jak mi přikázal. *Pojďte za mnou.*

Zastavím se, když dojdu ke dvěma dveřím na protilehlých stranách chodby. Jedny jsou zavřené. V protějších otevřených dveřích zahlédnu na podlaze svoji tašku a Noaha, jak natahuje na obrovskou postel čistě bílé prostěradlo.

Chvilku ho zasněně pozoruju ode dveří. Dnes jsem utekla před životem slavné hvězdy a stojím v domě cizího muže, který mi připravuje postel na spaní, i když mu nejsem sympatická. Jeho chování si protiřečí stejně jako hebké prostěradlo s jeho

drsnou bradou. Susan by mi v téhle situaci určitě přikázala, ať ihned mažu někam do bezpečí.

„Noahu,“ ozvu se a opřu se ramenem o zárubeň. „A co jogurt?“

Zarází se a otočí se ke mně. „Jogurt?“

„Hmm. Máte ho rád?“

Vrátí se ke své práci. „Proč se ptáte? Chcete mi k lístkům, plakátu a penězům přihodit kýbl jogurtu, když odpovím, že ano?“

Aha! Pod tím nasupeným výrazem se přece jen skrývá smysl pro humor. Tušila jsem to.

„Možná.“ Usměju se, i když se na mě nedívá.

„Tak to nedělejte. Nechci jogurt ani ty ostatní pitominky.“

V duchu sáhnu po velkém tlustém popisovači a odškrtnu si *Vzteklý kvůli fotce obchodu s jogurtem*.

Noah rozprostře na postel zjevně oblíbenou patchworkovou deku. Je vidět, že si ji s láskou předávalo několik generací v rodině. Sevře se mi srdce a snažím se ze sebe setřást pocit, který ve mně pohled na tu deku vyvolává. Hlavou mi projede, jestli si máma aspoň přečetla moji poslední esemesku.

„Můžu vám pomoci?“ nabídnu se a odvážně vkročím do klece s podrážděným medvědem.

Otočí se, a když na mně spočine pohledem, zamračí se ještě víc. Vrátí se k práci a začne zastrkávat horní prostěradlo pod matraci. Nechám si pro sebe, že než si pod něj zalezu, zase ho vytáhnu. „Ne.“

Už jsem se natahovala po cípu deky, ale když na mě vyštěkne tuhle jednoslabičnou odpověď, zvednu ruce a couvnu. „Jak myslíte.“

Noahovy oči zabloudí k mým pozvednutým rukám a na chvílku jako by zjihly. „Děkuju. Ale ne.“ A pak zas upadneme do mlčení.

V posledních deseti letech jsem si odbyla stovky tiskovek a mám za sebou bezpočet setkání s tisíci a tisíci fanoušků.

Minulý týden jsem vystupovala naživo v talk show Jimmyho Fallona a bez váhání jsem před posluchači ve studiu zaimprovizovala písničku. Přesto teď stojím před Noahem Walkerem a nevím, co říct. Ale nemám pocit, že musím být zdvořilá. Anebo milá. Je to pořád napínavější.

Přešlapuju mezi dveřmi a postelí, abych se mu nepřipletla do cesty, sleduju ho, jak beze slova sahá po polštáři a povléká ho. Je to všechno tak normální a domácké, ale zároveň je scestné, že si takhle připadám s úplně cizím chlapem, kterému nejsem ani sympatická.

Rozhlédnu se po pokoji a když otočím hlavu, všimnu si protějších zavřených dveří. Najednou mi hlavou projede myšlenka. Není Noah ženatý? Možná proto je tak nevrlý a odtažitý. Bojí se, abych to na něj nezačala zkoušet. Viděl nějaký film anebo obálku bulvárního časopisu a došel k závěru, že všechny celebrity si libují v rozvracení rodin.

Odkášlu si a přemýšlím, jak mu taktně naznačit, že po něm v noci nevyjedu. „Takže, ehm... Noahu. Máte... někoho?“

Střelí po mně pohledem a zdá se, že jsem ho *dost* vyvedla z míry. „To má být sexuální výzva?“

Málem vyprsknu smíchy. „Cože? Ne! Já jen...“ Snažím se chovat normálně, ale prohrávám na celé čáře. Chtěla jsem ho uklidnit, jenže se mi podařilo dosáhnout pravého opaku, a navíc je patrné, že nevím, co si počít s rukama. Mávám jimi nad hlavou jako posedlá zlým duchem. „*Ne*. Jen jsem se chtěla ujistit dřív, než tu strávím noc, že... nelezu nikomu do zelí.“ Zatvářím se zděšeně. Pěkně jsem se do toho zamotala. „Sakra, nechci tím říct, že bych někomu lezla do zelí, protože budu trávit noc s vámi. Víím, že budu spát sama. Stejně nejsem na známosti na jednu noc, protože pak je z toho vždycky jen trapas...“

Panebože! Zase žvaním. Prokazatelně jsem dnes v noci už podruhé zavedla řeč na sex s cizím chlapem, kterému se navíc vůbec nelíbím. Plácám se v tom jako nikdy v životě.